

PINTURES DE CERA

Pepa Penadés i Girbés

El meu nom és Mireia, tinc onze anys, una cama escaiollada i una passió infinita per la pintura. Aquesta passió la tinc, si fa no fa, des de la setmana passada.

No és que abans no m'agradara pintar, és que pensava no ho feia bé i no donava corda solta a la meua imaginació, llavors no coneguda.

La cama la tinc escaiollada des del mateix temps que vaig tindre la revelació, es a dir, des del mateix dia que vaig descobrir la meua passió per la pintura.

Aquell dia estava al llit amb 38'5ª de febra, la malaltia sembla ser un estat físic que sempre m'ha d'acompanyar. Estava al llit, dic, i, a més a més, avorrida. Portava tres dies amb febra i a penes si m'havia baixat una miqueta, la gola em coïa i suava a bots i barrals (si és pot dir així l'expressió), perquè ma mare m'havia embolcallat amb dues mantes, d'eixes que eixen per la tele que semblen estar fabricades pels esquimals, que abriguen més que pesen.

Ma mare és una dona que pot ser de vegades molt sensata, però que, per norma, peca de ser molt exagerada. Estem a la primavera (acabant-la ben bé) i aquell dia estava assolellat, d'una manera esplèndida i calorosa.

El sol entrava per la finestra fins arribar als peus del meu llit i jo només podia mirar-lo i maleir la meua malaltia per impedir-me gaudir del bon temps i de la festa de fi de curs que els meus amics estarien celebrant a l'escola. De segur amb tires de cadenes multicolors i bufes amb premis sorpresa que esclatarien alegrement al final.

La meua cambra també està engalanada, però de medicaments. Medicaments que, per força, m'havia de prendre tant si m'agradaven com si no. La meua misió era consumir-los sense protestar, amb la hipotètica esperança que alleugiren el meu malestar.

Volia inventar-me quelcom interessant que em donara la possibilitat de fugir de l'ensopiment al que estava instal·lada. Vaig mirar la meua habitació de dalt a baix, cercant amb els ulls cada racó del seu espai limitat. Res. No hi trobava res. Ma mare guarda tots els meus jocs en un quartet que hi ha destinat per tal propòsit, doncs pensa que l'habitació és per a dormir i estudiar i no per omplir-la de trastets. I aquesta és una de les tantes maneres com justifica la meua progenitora la seua sensatesa.

Tot just, en aquell moment de desfici incontrolat, entrà ma mare, amb la seua sensatesa al llom. Em preguntà si estav bé, vigilà que l'embolcall estiguera ben enganxat i em recordà que m'havia de prendre una culleradeta de xarop. Vaig mirar-me la mare amb cara d'angunia, però no vaig tenir un altre remei que sucumbir davant el seu imperatiu i em vaig engolir aquell líquid viscos, repugnant, com si fos l'elixir de la vida.

La mare duïa els tacons, això constatava la seua partença. Així era. Va comunicar-me que anava a fer la compra, que tornaria aviat i que no m'aixecara del llit de cap de les maneres.

Ma mare és una dona molt treballadora, això ho he de reconèixer. Pel matí treballa a una oficina d'assegurances, que mai no he entés com funciona, però que pense està pensada per persones com jo (al pas que vaig), després fa la compra i el dinar i, per la vesprada, posa la casa en ordre. Mon pare també és treballador, però no tant. Torna a casa tots els dies a les set, després d'haver passat el dia a València a una empresa d'informàtica, seu a la seua butaca i estampa el diari damunt els seus nasos i no el deixa damunt la taula fins que ma mare el crida des de la cuina que el sopar ja està fet.

Però m'estic desviant del tema. La bona qüestió era que ma mare se n'anava, tal com jo suposava, així que em quedava lliure per una estona.

Calia aprofitar l'ocasió. Em vaig alçar d'un bot i vaig anar directa cap l'escriptori. Vaig agafar les pintures de cera i uns fulls, amb la sola intenció de matar el temps (tan insípid em queia a sobre), i seure al llit sense haver de vigilar la porta tot hora per si em sorprenia la mare amb mig cos destapat.

Així que vaig plegar el coixí a l'esquena. Vaig prendre un full i el vaig gitar damunt d'un llibre gran que em vaig posar als genolls. I vaig obrir la caixa de les pintures. Hi havien tants colors que no sabí quin triar. Tampoc tenia importància, anava a fer un mamarratxo, com sempre. Tant s'hi valia que agafara un color que un altre. Però, posat que se'm va ocórrer de pintar una cosa típica vaig decidir-me pel vert. Així començà la meua obra d'art, la primera, involuntària i viva.

Mig full va quedar cobert de vert, això era l'herba. Després, amb el color roig, vaig fer un triangle, era el teulat. Amb el negre vaig dibuixar un quadrat, baix el triangle, era la façana. La façana lavaig haver de completar amb una porta i dues finestres per tal que pareguera la façana d'una casa i no qualsevol cosa (que era el que semblava de bon començament). Mancava un arbre al costat, per aconseguir el paisatge més simple que una xica, amb tan poca traça com jo, podia dignar-se a fer. I mira per on, aquell paisatge resultà no ser tan simple com semblava.

Ni estava tan buit i tan mort com feia entendre a una primera ullada. Aquell full empastifat sense control ni equilibri, no era un dibuix mal fet, era realment una casa de camp.

De la finestra de l'esquerra escodrinà un cap l'exterior i una maneta picava el cristall, insistent.

No em vaig adonar, de primeres (ni de segones, tot s'ha de dir), tan ocupada com estava unint la copa de l'arbre a l'herba mitjançant el tronc. La maneta continuà insistent, esdevenint fracàs, doncs jo continuava sense adonar-me'n. Així que la propietària de la maneta i el cap sortí per la porta de la casa en obrir-la.

Era una dona de mitjana edat que duia un davantal damunt d'un batí blau, ja vell. Aquesta doneta estava indignada i volia ser escoltada, per això s'acostà a l'arbre i, amb els braços alçats i una veu altanera va dir:

- Què estàs sorda, mante?

Més que sentir-la la vaig veure, i em vaig quedar, es clar, bocabadada. No m'ho podia creure. Vaig tancar els ulls pensant que quan els tornara a obrir hauria desaparegut, la dona. Pensava que tot era fruit de la meua imaginació (de sobte desproporcionada), o del deliri consegüent de la febra.

Però no. En obrir els ulls de bell nou la dona continuava baix l'arbre esperant la seua resposta.

- No és possible! -vaig pensar en alta veu.
- Com que no? Jo en conec més d'un que està més sord que una tàpia. I em sembla que a tu et deu de faltar ben poc.

Me la mirava i me l'escoltava, tan incredulament com d'ença que l'havia descobert per primera vegada. Estava espantada, i ella també, però cadascuna per les seues cabòries.

A la fi vaig gosar de dir-li alguna cosa, per veure què passava, més que per vertadera curiositat:

- D'on ha eixit vosté?
- Jo? Què no m'has vista? T'he estat cridant per la finestra i no m'has fet gens ni mica de cas, per això he eixit.
- Per la finestra? Quina?
- Quina ha de ser? La de ma casa. Jo visc a la casa que has dibuixat.
- Això ja era massa. Els dibuixos eren només això: dibuixos. No podien parlar ni sortir del no res. Aquella dona no podia viure a eixa casa perquè jo l'acabava de fer. No podia ser cert allò que m'estava diguent.

- Vosté no existeix- li vaig dir indignada.
- I, aleshores, per què parles amb mi? Si em parles és que vols que t'escolte -digué ja calmada la dona, i continuà-. Fes-ho tu també, per favor. Mira, tu no pots dibuixar una casa com si dibuixares un mur d'algeps. Una casa es fa per ser habitada, no per a res. No pots crifar un habitacle perquè estiga buit i sense vida.

Les raons d'aquella extranya nouvinguda semblaven coherents, però la seua aparició encara em resultava irreal, fantàstica. Ella, però, em va rescatar de les meues reflexions amb una nova pregunta:

- On està Pauet?
- Pauet?
- - Sí, el meu menut. Estava jugant a la cuina. No feia més que destorbar. Li he dit que a la cuina no es juga, que se n'anara a fora, que jo tenia molt a fer. I ara no el trobe enlloc. L'has vist tu per ací?
- No, com havia de vore'l?
- Potser és dalt l'arbre. Però no, és massa gran per a ell. On s'haurà clavat aquest xiquet? Ja é l'hora de dinar. Són tots asseguts a taula. Tots menys Pauet. I el meu marit no fa més que preguntar pel menut. Ja no sé què fer, és la primera vegada que se'm perd.

I en aquell moment, veient a la dona tan sufocada, tan preocupada, em vaig oblidar de la frontera que diuen hi ha entre la realitat i la irrealitat i em vaig sobtar pel destí de Pauet, tot i no coneixer-lo encara.

- Podries ajudar-me... -em va suggerir la dona, potser endevinant el canvi que en mi estava brollant.
- Jo? No sé com! Com no vulga que li'l dibuixe...
- Clar! Com no havia caigut? Dibuixa'l, depressa. Abans que es gele el dinar.

- Però senyora, que em diu! No sé ni com és. No l'he vist mai – la dona, a més, no semblava tenir el seny complit, no veia el seu voltant, quina mala mà tenia jo per a pintar?
- No digues favades, xiqueta. Jo et descric el meu fill i tu li dones forma, ell mateix cobrarà vida.

Bo, així les coses, no em vaig poder negar. Aquella dona estava ben desesperada i m'estava contagiant el seu desesper. Pagava la pena intentar-ho. Així que vaig condescendir al seu prec i em vaig posar baix les seues ordres descriptives. La dona esmentà, fil per randa, totes les característiques físiques (inclús alguna d'anímica com el seu despist) del xiquet desaparegut. I jo, no sé ben bé si per l'extremada voluntat de complaure-la, o per l'extremada atenció amb que escoltava les seues paraules, vaig acabar per portar al món a Pauet, sense cap necessitat d'haver-lo parit (una proesa del tot impossible, donada la meua edat encara infantil). El menut mirà sorprés a la seua mare bioègica i obrí la boca per dir.

- Tinc fam, mare.
- No m'extranya, les hores que són – afegí ella-. On t'havies clavats, gandul?
- No ho sé. Mire mare -digué assenyalant-se un camal dels pantalons-. Ja no tinc el forat que tenia abans. Ho veu?
- És de veres!- exclamà la dona amb alegre sorpresa, després em mirà -. No t'ho havia dit que s'havia fet un forat i encara no havia tingut temps d'esmenar-ho. Millor, m'has estalviat una feina, moltes gràcies.

Tornava jo a estar bocabadada, pero ara ja no per estar parlant amb aquella dona sino per la destresa amb el dibuix que, de sobte, m'havia esdevingut. Segons veia, per tal de dibuixar bé només em calia parar atenció i soltar-me, per tal que els dibuixos cobraren vida, si més no. M'agradava aquella feina i vaig porvar de continuar-la:

- Si vol alguna cosa més, diga-m'ho. Podria dibuixar el que necessite, ja que el seu fill m'ha eixit tan bé... -sí, potser m'estava vinguent amunt i m'ho estava creguent un poc massa, però què li anem a fer, sóc humana.

- No, no. No cal abusar-ne.

- No patisca. A mi em plauria molt continuar ajudant-la.

- No, gràcies. No vull fer d'Aladí. Hi ha moltes coses que m'agradaria tenir i no acabaria mai de demanar. I, per no acabar, val més no començar. El que necessite ho he d'aconseguir pels meus mèrits. És millor així, no et sembla?

La veritat, a mi em semblava que aquella dona no sabia bé el que estava diquent, i encara menys el que s'estava perdent. Però, de cop i volta em vaig recordar de la sensatesa de ma mare, tan important, segons ella, i tan incomprendible (per allò d'esforçada i gratuïta a simple vista) per a mi, tot i que començava a entendre-la. I, més per intuïció, que per vertadera convicció, vaig trobar de bon gust deixar que aquella senyora anés al seu aire, no sense afegir:

- Admire la seua manca de vanitat, però no deixa de sorprendre'm. Per què no vol aprofitar-se'n de la sort?

- És tan fugaç la sort! – em va dir amb un sospir-. Tan bon punt la tens com se'n va. Igual que jo, com he vingut he d'anar-me'n. Ja està bé de xerrar, que m'esperen.

- Ara se'n va? No pot deixar-me així. Jo he fet tornar el seu fill. No és que vulga res a canvi - em vaig atrevir a dir-, però pense que si la deixe anar ja no la tornaré a veure, i em sabia molt greu.

- No patisques, xiqueta. No me'n vaig del tot, sempre que tu vulgues em podràs trobar. Això sí, potser si deixes les teues pintures de costat no em trobaràs mai més, ni a mi ni a tots el personatges que hauràs de conèixer si continues pintant.

- Com havia de deixar de pintar? Gràcies a tu ja no em sembla un passatemps sino una aventura.

- Ara que me'n vaig comences a tutejar-me – es sorprengué la dona amb un somriure-. Bo, ja no tinc més temps. Adéu. Que et millores ben prompte. Ens anem a dinar. Pauet dis-li alguna cosa a la xica, que gràcies a ella estàs ací.

- Tinc fam.

- Ja has dit prou, mone.

- Adéu, familia. I bon profit -vaig dir com a comiat, gairebé per a mi.

La mare i el fill creuaren la porta de la casa agafats de la mà. Els estòmacs de tots dos tenien ganes d'omplir-se. La porta es tancà. De ben segur ja tindrien el dinar gelat, vaig pensar mentre em mirava aquella simple però viva façana.

En aquell instant una altra porta es tancà, ara era la de la meua casa. Ma mare tornava de fer la compra, no hi havia cap dubte. Els tacons invadint el rebredor confirmaren les meues sospites.

Ara aniria a la cuina, deixaria els seus paquets i s'adreçaria a la meua cambra per tal de comprovar si tot anava bé, és a dir, si jo estava ben gitada i ben embolcallada per aquelles mantes infernals.

En uns segons m'havia d'espabilar, em vaig arriscar. El risc consistia a desplaçar-me fins l'escriptori i amagar els fulls i les pintures, per tal de no deixar ninguna empremta de la meua malifeta.

Amb l'embranchida de la pressa i els nervis vaig calcular mal les distàncies i va ensopegar la meua cama dreta d'un colp fort amb la cadira i el meu cos damunt d'ella.

En semblant tesitura em va sorprendre la mare. Els fulls i les pintures quedaren escampats per tot el terra, també, és clar, el dibuix de la meua casa de camp. Així que quedava provada i més que provada la meua insensatesa i la seua sensatesa amb els seus crits en veure'm allà.

És per això que he hagut d'empalmar una malaltia amb una altra. Que de la grip em vaig curar en dos dies però m'hagueren d'escaiolar l'altra cama.

Encara he de dur l'escaiola una setmana més, la de la segona cama ferida, vull dir (la primera ja va sanar). Aquesta vegada ja no em fa mandra, estar-me al llit, o a la butaca del meu pare amb la cama en alt, ell me la cedeix amb gust quan aguaito al saló. Ara, fins i tot, ma mare m'acomboia per a que pinte, només per veure'm gaudir. Els meus amics també ho noten, que quan venen de visita he de fer grans esforços per tal d'abandonar la meua afició, però amb la recompensa d'escoltar les seues històries. Jo els anime a transitar pel món de la imaginació sense límits, però ells encara no han tingut cap revelació com la meua i no han traspassat, de moment, la frontera que separa realitat i ficció. No crec que tarden molt a fer-ho, si continuen visitant-me i contagiant-se del comboi que suposa donar vida al que només naix de la imaginació. Perquè jo, tot i no pintar bé del tot, visc tot allò que pinte, fins i tot quan pinte en abstracte.

- Aquest conte guanyà el Primer Premi ex-aequo dels Premis Ciutat de Silla, al V Premi de Narrativa Juvenil: *Això era i no era*, l'any 1994.